



**ČESKÁ REPUBLIKA**

**ROZSUDEK**

**JMÉNEM REPUBLIKY**

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně JUDr. Janou Hercíkovou ve věci žalobkyně H. K. narozené , bytem zastoupené Mgr. Michalem Vogelem, advokátem se sídlem Liberec, Sokolovské nám. č. 312/1, proti žalované České republice – Ministerstvo spravedlnosti, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská č. 16, o zaplacení 140.000,- Kč s úroky z prodlení

**t a k t o :**

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 71.844,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 8 % p.a. z částky 71.844,- Kč od 1.11.2015 do zaplacení do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba se co do zaplacení 68.156 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. z částky 68.156 Kč od 1.11.2015 do zaplacení zamítá
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 28.708,46 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

**O d ů v o d n ě n í:**

Žalobkyně se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 15. 12. 2015 domáhá na žalované zaplacení 140.000,- Kč s úroky z prodlení jakožto náhrady nemajetkové újmy podle zákona č. 82/1998 Sb., vzniklé žalobkyni v důsledku nepřiměřené délky řízení vedeného před Okresním soudem v Jablonci nad Nisou pod. sp. zn. 6C 91/2008, v němž se domáhala společnost Ladybird s.r.o., IČO 27284239 (dále jako „společnost“) na žalobkyni coby žalované zaplacení 670.292,- Kč s příslušenstvím. Řízení bylo zahájeno dne 7. 4. 2008 a skončeno dne 7. 4. 2015. Žalobkyně po dobu řízení trpěla velkým stresem, začala se léčit s migrénami a brát preventivně léky proti epilepsii, kvůli hrozbě finančního plnění žalobkyně odsunula narození dítěte a tím promeškala ideální věk pro početí dětí. Žalobkyně ohledně finanční kompenzace vychází ze stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, Cpjn 206/2010 (dostupného na stránkách [www.nsoud.cz](http://www.nsoud.cz)), dále jen „stanovisko Nejvyššího soudu“, přičemž požaduje zaplatit 20.000,- Kč za každý rok řízení. Žalobkyně uplatnila nárok předběžně u žalované, žalovaná se k němu v zákonné lhůtě nevyjádřila.

Žalovaná ve věci uvedla, že žalobkyně uplatnila dne 22. 4. 2015 nárok na zadostiučinění za nemajetkovou újmu, k projednání žádosti došlo dne 9. 5. 2016, přičemž žádosti nebylo vyhověno, neboť délka předmětného řízení byla shledána ve vztahu k žalobkyni jako přiměřená. Žalovaná ve zbytku neshledala nárok důvodným, a proto navrhuje žalobu zamítnout.

Ze spisu Okresního soudu v Jablonci nad Nisou (dále také jako „soud“ nebo „okresní soud“), sp. zn. 6C 91/2008 soud zjistil následující. Dne 7. 4. 2008 byla soudu doručena žaloba, kterou se žalobkyně společnost Ladybird s.r.o., IČO 27284239 (v tomto odstavci jako „žalobkyně“) domáhala na žalobkyni, coby žalované (v tomto odstavci jako „žalovaná“) zaplacení 670.292,- Kč se zákonnými úroky z prodlení z této částky od 28. 3. 2007 do zaplacení, představující bezdůvodné obohacení žalované, když žalovaná byla [REDAKCE] K [REDAKCE] D [REDAKCE] žalovaná částka byla použita jako nedoplatek na dani z příjmu fyzických osob z prostředků žalobkyně, přičemž bylo dohodnuto, že žalovaná tyto prostředky splatí později ze svých příjmů. Dne 24. 11. 2006 žalovaná ukončila svou účast v [REDAKCE] na K [REDAKCE] D [REDAKCE]. Žalované byla žaloba doručena dne 16. 9. 2008. Dne 23. 9. 2008 bylo soudu doručeno vyjádření žalované, v němž uvedla, že [REDAKCE] o žádné půjčce ve výši 670.292,- Kč nevěděla, příjmy žalobkyně byly použity na úhradu nedoplatku obou společníků, žalovaná si nebyla jista, zda je k rozhodnutí příslušný krajský či okresní soud. Usnesením ze dne 23. 11. 2009 byla žalobkyně vyzvána k zaplacení soudního poplatku. Dne 23. 11. 2009 bylo nařízeno jednání na 6. 1. 2010. Na tomto jednání žalovaná vznesla námitku věcné nepřislusnosti okresního soudu, jednání bylo proto odročeno na neurčito. Spis byl předložen Vrchnímu soudu v Praze (dále také jako „vrchní soud“) dne 13. 1. 2010. Usnesením ze dne 25. 2. 2010 rozhodl vrchní soud, že k projednání věci jsou příslušné okresní soudy. Spis byl vrácen okresnímu soudu dne 24. 3. 2010. Spis byl přidělen jinému vyřizujícímu soudci dne 7. 7. 2010. Dne 14. 8. 2010 bylo nařízeno jednání na 7. 10. 2010. Jednání bylo odročeno k žádosti žalované na 2. 11. 2010. Na tomto jednání byly provedeny listinné důkazy a byla vyslechnuta žalovaná, jednání bylo odročeno za účelem zpracování znaleckého posudku na neurčito, strany byly vyzvány

k předložení otázek znalci ve lhůtě 1 měsíce. Návrhy žalované soud obdržel 26. 11. 2010, návrhy žalobce dne 16. 12. 2010. Usnesením ze dne 18. 2. 2011 byl ustanoven Ing. Vlastislav Vlček, MBA, znalec z oboru ekonomika-účetní evidence, kterému bylo uloženo zpracovat znalecký posudek, jehož předmětem bylo posouzení účetnictví žalobkyně, ve lhůtě 60 dnů, posudek soud obdržel 29. 4. 2011. Posudek byl rozeslán s výzvou k vyjádření dne 9. 5. 2011. V podání ze dne 13. 6. 2011 žalovaná požádala o prodloužení lhůty k vyjádření. Dne 13. 7. 2011 byli účastníci řízení vyzváni ke sdělení připomínek k posudku a doplnění návrhů na dokazování ve lhůtě 30 dnů. Dne 19. 8. 2011 soud obdržel vyjádření žalované, dne 26. 8. 2011 vyjádření žalobkyně, obě bez připomínek či dalších návrhů. Dne 11. 10. 2011 bylo nařízeno jednání na 15. 11. 2011. Jednání bylo odročeno na základě žádosti žalované na 22. 11. 2011. Na tomto jednání byl vyslechnut znalec, jednání bylo odročeno na neurčito a žalovaná byla vyzvána, aby do 15 dnů sdělila soudu své další návrhy s ohledem na případnou námitku započtení, když žalobkyni bylo vráceno 1,160.000, Kč jako přeplatek DPH a polovina by měla patřit žalované. Dne 7. 12. 2011 soud obdržel návrh žalované – námitku započtení částky 580.000,- Kč. Dne 8.12.2011 bylo podání žalované doručováno pr. zást. žalobce. Podáním došlým soudu 12.12.2011 žalovaná zaslala originál Stanoviska nezávislého auditora a soudního znalce. Usnesením OS Jablonec nad Nisou č.j. 6 C 91/2008-106 ze dne 16.12.2011 bylo přiznáno znalečné. Dne 30.1.2012 bylo podání žalované zasláno žalobci s výzvou, aby se k podání ve lhůtě 15 dnů vyjádřil. Vyjádření žalobce došlo soudu dne 21.2.2012. Dne 5.3.2012 bylo soudem vyjádření zasláno žalované s výzvou, aby se k podání vyjádřila do 15 dnů – doručení vykázáno dne 16.3.2012. Podáním ze dne 28.3.2012 žalovaná žádala o prodloužení lhůty o 3 týdny z důvodu pracovní neschopnosti pr. zást. žalované. Podáním došlým 17.4. 2012 se žalovaná k výzvě soudu vyjádřila. Dne 30.4.2012 ve věci nařízeno ú.j. na 29.5.2012, doručení vykázáno dne 3.5.2012 pr. zást. žalované, 11.5.2012 pr. zást. žalobce. Podáním došlým 15.5.2012 pr. zást žalobce žádala o odročení jednání z důvodu kolize s jiným jednáním, jednání odročeno na den 12.6.2012, následně přeodročeno na den 26.6.2012. Na tomto jednání byl vyhlášen rozsudek, č.j. 6 C 91/2008-118, kterým bylo žalované uloženo zaplatit žalobkyni 90.292,- Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 28. 3. 2007 do zaplacení (výrok I.), žaloba byla zamítnuta co do zaplacení 580.000,- Kč s příslušenstvím (výrok II.), žalobkyni bylo uloženo zaplatit žalované poměrnou část nákladů řízení (výrok III.), žalobkyni bylo uloženo nahradit státu na nákladech řízení 19.074,- Kč a žalované 2.850,- Kč (výrok IV.). Žalobkyně podala proti rozsudku odvolání došlé dne 28.8.2012. Usnesením OS Jablonec nad Nisou č.j. 6 C 91/2008-124 ze dne 30.8.2012 žalobce vyzván k zaplacení SPU z odvolání. Usnesením OS Jablonec nad Nisou č.j. 6 C 61/2008-128 ze dne 2.10.2012 žalovaná vyzvána, aby se ve lhůtě 7 dnů od doručení usnesení písemně vyjádřila k odvolání. Dne 18.9.2012 zaplacen SOP z odvolání. Podáním došlým 18.10.2012 se žalovaná k odvolání vyjádřila. Dne 31.10.2012 byla věc předložena Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec (dále také jako „odvolací soud“ nebo „krajský soud“) k rozhodnutí. Dne 18.10.2013 soud vyzval žalobce, necht' sdělí, kolik a kdy do současné doby K█████D█████ společnosti uhradil svůj dluh ve výši ██████████ Kč. Dne 6.11.2013 žalobce reagoval na výzvu soudu. Usnesením krajského soudu č.j. 29 Co 603/2012-137 ze dne 12.11.2013 byl rozsudek ve výrocích II. III. a IV. zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Odvolání do výroku I. bylo odmítnuto. Dne 14.1.2014 bylo usnesení Krajského soudu doručováno pr. zást žalobce a pr. zást. žalované s výzvou, aby se vyjádřili k

úvaze o rozporu žaloby s ust. § 3 OZ. Žalovaná dne 4.2.2014 se k výzvě soudu vyjádřila. Dne 17.3.2014 soud ve věci nařídil ú.j. na 15.4.2014, na tomto jednání byl vyhlášen rozsudek, č.j. 6 C 91/2008-149, výrokem I. byla žaloba zamítnuta co do 580.000,- Kč s příslušenstvím, výrokem II. bylo žalobkyni uloženo zaplatit žalované poměrnou část nákladů řízení, výrokem III o povinnosti k zaplacení nákladů řízení státu. Odvolání proti rozsudku podal žalobce, odvolání soudu došlo 30.5.2014. Usnesením OS Jablonec na Nisou č.j. 6 C 91/2008- 154 ze dne 19.6.2014 byl žalobce vyzván k odstranění vad odvolání. Podáním došlým dne 4.7.2014 odstraněny vady odvolání. Usnesením OS Jablonec na Nisou č.j. 6 C 91/2008-159 ze dne 7.7.2014, vyzvána žalovaná, aby se vyjádřila k odvolání. Podáním došlým 30.7.2014 se žalovaná vyjádřila. Dne 31.7.2014 byla věc předložena KS k rozhodnutí odvolání. Dne 4.2.2015 nařízeno ú.j. na 24.2.2015. Dne 24.2.2015 vyhlášen rozsudek KS Ústí nad Labem č.j. 29 Co 365/2014-172 - rozsudek soudu I. stupně potvrzen, rozsudek nabyt právní moci dne 7.4.2015. Dne 2.6.2015 bylo soudu doručeno dovolání žalobce. Dne 15.6.2015 zasláno dovolání žalované. Podáním došlým 24.6.2015 se žalovaná vyjádřila k dovolání. Dne 3.7.2015 byla věc předložena Nejvyššímu soudu. Usnesením NS ČR č.j. 33 Cdo 2947/2015-192 ze dne 14.1.2016 dovolání odmítnuto, usnesení nabylo právní moci dne 5.2.2016.

Ze zprávy MEDICÍNA PLUS s.r.o. ze dne 16.4.2014 plyne, že žalobkyně byla vyšetřena v neurologické ambulanci, u žalobkyně byl zpozorován lehce abnormální záznam s příměsí pomalých frekvencí fronto-temporálně vpravo a s generalizovanými episodami theta vln. Z lékařské zprávy ze dne 15.12.2014 plyne, že žalobkyně byla vyšetřena v neurologické ambulanci, závěrem bylo konstatováno, že stěna intimomedie není ztlustělá, hemodynamicky významnou stenózu extra i intrakraniálně lékař nenalezl, aterosklerotické změny rovněž ne, štítná žláza nezvětšená, bez strukturálních změn.

Žalobkyně při účastnickém výsledku uvedla, že po celou dobu 7 let musela přemýšlet nad tím, jak dluh, pokud by spor prohrála, uhradí, v úvahu připadal prodej pozemku žalobkyně. V té době žila s přítelem, se kterým plánovali rodinu, vztah byl ukončen z důvodu nejistoty související s výsledkem řízení. Žalobkyně se necítila dobře, s psychikou se nikde neléčila, pouze docházela na neurologii, a to asi 10 let, ještě před zahájením řízení u OS Jablonec nad Nisou. V průběhu řízení došlo ke zhoršení neurologického nálezu na EEG. Žalobkyně odložila zamýšlené těhotenství až do současné doby. V důsledku neurologického nálezu užívala léky na prevence epilepsie, které měly mnoho vedlejších účinků, což znamenalo, že přibrala na hmotnosti a z užívání dalšího z léků se její psychický stav zhoršil. Po ukončení sporu při kontrole EEG v r. 2015 měla nález příznivější a mohla léky vysadit.

Svědka P. Š. manžel žalobkyně, při výslechu uvedl, že žalobkyně začala užívat léky na epilepsii, někdy v roce 2008, 2009, byla nervózní, po některých přibrala na váze, musela je vysadit. S žalobkyní chtěl svědek založit rodinu, ale neudělali tak z důvodu nejistoty z výsledku soudního řízení. Průměrný měsíční příjem svědka činil cca 18 - 19 tisíc Kč, byl nemajetný. V době, když se s žalobkyní seznámili, spor trval 4 roky.

Svědce H. K. matka žalobkyně, při výslechu uvedla, že zdravotní stav žalobkyně se zhoršil v průběhu řízení u OS Jablonec, začaly se zhoršovat migrény, nálezy na

EEG, musela užívat léky, které jí nedělaly dobře. Před zahájením tohoto řízení byla žalobkyně vždy zdravá, vyjma záchvatů migrény, léky proti migréně neužívala pravidelně. Řízení u OS Jablonec mělo vliv na psychiku a na finanční záležitosti žalobkyně, neboť se obávala, že by mohla spor prohrát, nejezdila proto ani na dovolenou, nemohla si nic pořádně pořídit, taktéž i svědkyně s manželem se báli vydávat se z peněz pro případ neúspěchu v řízení.

Z podání žalobkyně s razítkem žalované ze dne 22. 4. 2015 a ze stanoviska žalované ze dne 10. 5. 2016 má soud prokázáno, že žalobkyně uplatnila u žalované nárok na odškodnění za nemajetkovou újmu, přičemž žalovaná jejímu nároku nevyhověla.

Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen „zákon“), stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 13 odst. 1 stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem ("o.z."). Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného. Podle § 14 odst. 1 cit. zák. se nárok na náhradu škody uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6, přičemž podle ust. odst. 3 cit. § je uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu. § 15 odst. 2 cit. zák. pak stanoví, že poškozený se může domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.

Nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem byl do právního řádu České republiky zakotven novelou zákona č. 82/1998 Sb., provedenou zákonem č. 160/2006 Sb., s účinností od 27. 4. 2006 (§ 31a zákona). Zakotvením uvedeného nároku zákonodárce naplnil

požadavek vyvěrající z čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále "EÚLP"). Podle čl. 6 odst. 1 věta první EÚLP má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Smyslem novely bylo přesunout rozhodování o náhradě nemajetkové újmy vzniklé porušením práva garantovaného čl. 6 odst. 1 z Evropského soudu pro lidská práva se sídlem ve Štrasburku (dále jen „ESLP“) na vnitrostátní úroveň, což ostatně zákonodárce výslovně vyjádřil v důvodové zprávě k zákonu č. 160/2006 Sb.

K tomu, aby byla založena odpovědnost státu za škodu podle výše citovaného zákona č. 82/1998 Sb., je nutno, aby byly naplněny následující podmínky. Existence odpovědnostního titulu, tedy v daném případě nepřiměřené délky řízení představující nesprávný úřední postup, dále vznik škody a současně také příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem a vzniklou škodou, přičemž všechny tyto podmínky musí být splněny současně. Vzhledem k výše uvedenému se soud zabýval předně tím, zda byla délka řízení přiměřená, přičemž vycházel ze závěrů stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, Cpjn 206/2010 (dostupného na stránkách [www.nsoud.cz](http://www.nsoud.cz)), dále jen „stanovisko Nejvyššího soudu“.

Délka řízení je ve smyslu judikatury ESLP nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení. Soud ve své judikatuře upřednostňuje globální, celkový pohled na řízení. Proto existující průtah jen v určité fázi řízení ESLP toleruje za předpokladu, že celková doba řízení nebude nepřiměřená, naopak i v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze dle ESLP konstatovat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlédnutím ke všem okolnostem celková doba řízení jeví nepřiměřeně dlouhou. Nepřiměřeně dlouhými shledává ESLP nicméně i ta řízení, která sice trvala relativně nepříliš dlouho, byla však zatížena nepřiměřeným obdobím nečinnosti ve vztahu k celkové délce řízení.

Předmětné řízení trvalo vůči žalobkyni od 16. 9. 2008, kdy jí byla doručena žaloba, do 5.2.2016 - tedy 7 roků , 4 měsíce a 19 dnů. Vycházejí z kritérií vymezených v ust. § 31a odst. 3 zákona, řešil zdejší soud otázku přiměřenosti délky posuzovaného řízení.

Předmětný spor lze řadit k obtížným po skutkové stránce, když v řízení bylo třeba zkoumat účetnictví obchodní společnosti, za účelem zodpovězení odborných otázek byl v řízení ustanoven znalec ke zpracování znaleckého posudku. Věc byla řešena v posuzovaném období na dvou stupních soudní soustavy, před soudem prvního stupně se konalo celkem 5 jednání, před odvolacím soudem proběhlo 1 jednání. Okresní soud vydal ve věci samé dva rozsudky, odvolací soud vydal ve věci samé jedno usnesení a jeden rozsudek, věc byla jednou předložena vrchnímu soudu k rozhodnutí o věcné příslušnosti soudu.

Posuzované řízení nelze typově zařadit mezi ta, která mají zvýšený význam pro účastníky, jako jsou řízení trestní, řízení o osobnostních nebo pracovněprávních nárocích, ovšem v případě, kdy předmětem řízení byla pohledávka na zaplacení. S ohledem na výši žalované částky včetně příslušenství, která hrozila být žalobkyni uložena, je však nutno uzavřít, že význam řízení pro žalobkyni byl zvýšený.

Žalobkyně se na délce řízení částečně podílela tím, že podala nedůvodnou námitku věcné nepřislusnosti okresního soudu a věc musela být předložena vrchnímu soudu k rozhodnutí, žalobkyně rovněž zapříčinila odročení jednání ze dne 7. 10. 2010 na 2. 11. 2010 a dále z 15. 11. 2011 na 22. 11. 2011. Žalobkyně se rovněž nevyjádřila ve stanovené lhůtě k výzvě soudu ze dne 5. 3. 2012, žalobkyně nepodala stížnost na průtahy v řízení ani návrh na provedení úkonu ve věci. Podíl žalobkyně na celkové délce řízení je však marginální.

Okresní soud nepostupoval v řízení od počátku plynule. V řízení lze spatřovat průtahy u okresního soudu od 16.9.2008, kdy byla žaloba doručena žalované, do 23.11.2009, kdy byl žalobce vyzván k zaplacení SOP. U krajského soudu lze spatřovat průtahy v řízení od 31.10.2012, kdy byl spis s odvoláním předložen krajskému soudu, do 18.10.2013, kdy krajský soud zaslal výzvu žalobci.

Vzhledem k výše popsaným kritériím, tedy významu řízení pro účastníka z pohledu jeho zájmu na rychlém vyřízení věci, složitosti věci, chování účastníka a postupu soudů má nalézací soud zato, že v dané věci došlo k porušení práva žalobkyně na projednání věci v přiměřené lhůtě, když celkovou délku řízení trvajícího 7 roků, 4 měsíce, 19 dnů nelze hodnotit jako přiměřenou a to z příčin vycházejících z působení soudů v projednávané věci. Současně není možno tuto újmu napravit jinak než zadostiučiněním v penězích, neboť samotné konstatování porušení práva nelze dle názoru soudu v konkrétním případě považovat za dostačující satisfakci, a to s ohledem na skutečnost, že žalobkyně v tomto řízení prokázala, že řízením bylo zasaženo do jejího osobního i rodinného života, zdravotní stav žalobkyně se zhoršil a z důvodu hrozby vysokého finančního plnění žalobkyně odložila založení rodiny.

Při výpočtu výše finančního zadostiučinění vycházel soud z judikatury Nejvyššího soudu, kdy podle stanoviska Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, je základní částkou přiznávanou za jeden rok průtahů v řízení částka 15.000,- Kč, přičemž na první dva roky je přiznávána v jedné polovině. Základní částka přiměřeného zadostiučinění by tak činila za řízení dlouhé 7 roků, 4 měsíce, 19 dnů by činila 95.792 Kč. Tuto základní částku je pak třeba zvýšit o 5% vzhledem k postupu orgánů veřejné moci během řízení, kdy ve věci byly shledány průtahy v řízení u okresního soudu po dobu 1 roku a u krajského soudu taktéž po dobu jednoho roku. Dále je třeba tuto částku zvýšit vzhledem k významu řízení pro žalobkyni o 5%. Současně je však vzhledem k právní a procesní složitosti věci tuto částku snížit o 20% a dále snížit o 15% s ohledem na počet stupňů soudní soustavy a počet rozhodnutí vydaných ve věci samé. K tvrzení žalobkyně, že v důsledku řízení vedeného u OS Jablonec nad Nisou došlo ke zhoršení jejího zdravotního stavu, soud nepřihlédl, neboť se jedná pouze o tvrzení žalobkyně a jí navržených svědků, aniž by toto tvrzení bylo prokázáno (z lékařských zpráv předložených žalobkyní nevyplývá, že by v důsledku řízení u

OS Jablonec nad Nisou došlo ke zhoršení zdravotního stavu žalobkyně). Výsledná výše přiměřeného zadostiučinění je tak snížena o 25% a činí 71.844,- Kč. Soud proto shledal žalobu důvodnou co do této výše a ve zbytku žalobu zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. jelikož žalobkyně byla ve věci úspěšná ( viz rozsudek NS sp.zn. 30 Cdo 3223/2013 ze dne 10.2. 2015). Soud proto rozhodl, že žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení, které představuje odměna advokáta za 6 úkonů právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení a podání žaloby, vyjádření ze dne 19. 12. 2016, podání ze dne 27. 1. 2017, účasti na jednání dne 12. 1. 2017 a dne 14. 3. 2017 podle § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3.100,- Kč za jeden úkon (z tarifní hodnoty 50.000,- Kč podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky) cestovné podle § 13 odst. 1 vyhlášky za cestu ze sídla advokáta k příslušnému soudu za účelem účasti na jednání a nazpět, tj. 2 x z Liberce do Prahy a zpět (232 km), osobním automobilem Škoda Superb, reg. zn. [REDAKCE] při ceně pohonných hmot 28,60 Kč/l, spotřebě 5,4 l/100km a sazbě základní náhrady 3,9, celkem ve výši 2.526,- Kč, náhrada za promeškaný čas za 8 započatých půlhodiny, když cesta z Prahy do Liberce trvá asi 60 min, celkem ve výši 1.600,- Kč a náhrada 21 % DPH, jejímž je zástupce žalobce plátcem, celkem tedy soud přiznal na náhradě nákladů 28.708,46 Kč.

Soud rozhodl o lhůtě k plnění v délce 15 dnů podle § 160 odst. 1 o.s.ř. s ohledem na specifika plnění ze státního rozpočtu. Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení za úkon předběžného uplatnění nároku u žalované podle § 31 odst. 4 zákona č. 82/1998 Sb.

**P o u ě n í:** Odvolání proti tomuto rozsudku lze podat k Městskému soudu v Praze do patnácti dnů od jeho doručení prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2. Nesplní-li povinná dobrovolně, co je jí uloženo tímto rozsudkem, může oprávněná podat návrh na výkon soudního rozhodnutí nebo exekuci.

V Praze dne 30. 3. 2017

JUDr. Jana Hercíková, v. r.  
soudkyně